

Παλαμά. Πρέπει λοιπόν να μιλήσουμε για την υπόθεση του Επάθλου Παλαμά. Στο ερχόμενο μου άρθρο.

Ο.π.

Νομίζω ότι ορθώς ισχυρίζομαι πως ο γραπτός λόγος της κατά τ' άλλα ακαταπόνητης Άλκης Θρύλου είναι κάποτε ενοχλητικά προφορικός, έτσι που καταντά κουβεντολόι. Από την εβδομαδιαία εφημερίδα *Η Ελλάς* θα πάρει τη σκυτάλη για να σχολιάσει την υπόθεση της "Ελληνικής Περιοχής" (1, 8, 15, 22/9/1947). Από την ακατάσχετη φλυαρία της αποσπώ την ακόλουθη αλλοπρόσαλλη παράγραφο:

[...] Η "Ελληνική Περιοχή" είναι ένα βιβλίο ελλιπέστατο, κακόβουλα ελλιπέστατο, που δεν δίνει παρά μια εικόνα τεμαχισμένη, είναι ένα βιβλίο, που θα μπορούσε [...] να είναι απείρως αρτιότερο, αλλ' είναι ένα βιβλίο καλό. Κι έτσι όπως είναι τιμά την ελληνική παραγωγή.

Γιατί να μην αναγνωρίσουμε, γιατί να μη χαρούμε γι' αυτό;

Εφημ. *Η Ελλάς*, 15/9/1947

Καιρός να δώσουμε τον λόγο στον Levesque, μεταφρασμένο από την Άλκη Θρύλο, καθώς οι επικριτές τον κατηγόρησαν για "ανθηλληνισμό". Αντιγράφω τη συγκεκριμένη παράγραφο από τον πρόλογό του, που χρεώθηκε ως προσβλητική για τους Έλληνες:

[...] «Κατά την ιταλική κατοχή οι δύο Λαοί [ελληνικός και ιταλικός] αντιλήφθηκαν με απορία ότι συνεννοούνται εξαιρετα. Η ρουφιανιά, η μαύρη αγορά, η αγάπη της κομπίνας, η οποία ελληνικά λέγεται συμφωνία, συνέτειναν να δημιουργηθούν δεσμοί, πολύ γρήγορα, συναισθηματικοί. Έγινε έκδηλο, όταν το καλοκαίρι του 1943 οι Γερμανοί διοργάνωσαν στους δρόμους των Αθηνών παρελάσεις κουρελιασμένων, σχεδόν γυμνών, πεινασμένων, με θλωμένα μάτια, απότομα γερασμένων Ιταλών. Περνούσαν αγέλες σε ατέλειωτες λιτανείες. Τα μάτια των Αθηναίων βούρκωσαν και κάποιοι, αψηφώντας τους Γερμανούς φύλακες, τους έτειναν ψωμί, λίγα χρήματα. Το μίσος είχε από καιρό σβήσει».

[...] «Ένα είδος τυχοδιώκτη, καταχρεωμένου, είχε θεθεί επικεφαλής ενός μικρού στρατού, του "Έδες". Από καιρό σε καιρό αγγλικά αεροπλάνα έριχναν τη νύχτα στο στρατηγείο του Έδες μικρές κάσες, που περιείχαν χρυσά νομίσματα: κάποτε μερικές κάσες χάνονταν. Άλλοτε οι παραλήπτες έλεγαν ότι χάθηκαν. Οι αρχηγοί λάμβαναν μια λίρα για κάθε αγωνιστή και τίποτε δεν ήταν πιο εύκολο παρά να εξοντώνεται ο αριθμός των στελεχών». [...]

Ο.π., 22/9/1947

